

“TERESETA-QUE-BAIXAVA-LES-ESCALES”

*A Maria Aurèlia Capmany i a Llorenç Villalonga,
en homenatge i amb la promesa de no revisar ja
mai més aquesta narració.*

I

“No s’hi val, no s’hi val encara, tu clisses. Has d’aclucar els ulls i t’has de posar d’esquena a nosaltres, mirant cap a Santa Maria. Però cal fixar primerament la volta, que serà pel carrer dels Corders, pel carrer de la Bomba, Rera-la-fleca, el carrer de l’Església i la placeta. No, pel rial no, perquè ens ensorriem, i la volta ja és prou llarga. Si ho carreguem, no ens aconseguirem mai, i d’altra banda és massa cansat. La rectoria, paret de cuit, us hi avenu? Ara, que no hem de fer patotes. La Teresa para, au, correm. No s’hi val, que ella filustra. Teresa, filla, ja t’ho he dit, t’has de posar d’esquena a nosaltres, mirant cap a Santa Maria. Si ho fas, no necessito que acluquis els ulls, però no t’has de bellugar gens, fins que cridem. Vejam, que no m’heu entès? Pel carrer de la Torre sí, tornem-hi. Pel rial no, que la sorra entrebanca. Demanes que comptem de nou? Hem comptat abans, Teresa. No t’hi conformes? Com perdem el temps! Es farà fosc, amorraran les barques, i no haurem començat a jugar. Que la ‘Panxita’ us torna de Jamaica? Qualsevol diria! El pare va anar més lluny, a Rússia i tot. Va venir amb un abric de pells i quedava tan pelut, que semblava un ós. Quan va entrar a donar les gràcies d’arribada, fra Josep d’Alpens, que era a la trona, el va saludar de per riure com si fos el dimoni, el pare ho conta sempre. Au, juguem o no juguem? Sembla que la vostra

TERESETA-SOM-GIKK-NED-TRAPPEN

I

«Det gjelds ikke, det gjelds fortsatt ikke, du kikker. Du må lukke øynene, snu deg med ryggen mot oss og se mot Santa Maria. Men først må vi bestemme oss for runden, som går gjennom Taumakergaten, Pumpegaten, bak bakeriet, Kirkegaten og over den lille plassen. Nei, ikke ved bekken, for vi kommer til å synke ned i sanden, og runden er allerede lang nok. Hvis vi gjør den enda lengre kommer vi aldri til å klare det, og i tillegg er det altfor slitsomt. Prestegården er fri, ikke sant? Nå må vi ikke jukse. Det er Teresa som skal stå, kom igjen så løper vi. Det gjelds ikke, hun kikker. Teresa, sa jeg ikke til deg at du må snu deg med ryggen mot oss og se mot Santa Maria. Hvis du gjør det, behøver du ikke å lukke øynene, men du må ikke røre deg før vi roper. Men, har dere ikke skjønt noen ting, da? Ja, gjennom Tårngaten, på'n igjen. Men ikke ved bekken, for vi kommer til å snuble i sanden. Vil du at vi skal elle melle på nytt? Vi har jo allerede gjort det, Teresa. Ikke sant? Sånn som vi kaster bort tiden! Det kommer til å bli mørkt og de kommer til å dra opp båtene før vi får begynt å leke. Er «Panxitaen» deres på vei tilbake fra Jamaica? Hva så! Faren min har reist mye lenger, til og med til Russland. Han kom hjem med en pelskåpe, og han var så hårete at han lignet en bjørn. Da han skulle takke Gud for at han var vel tilbake, hilste broder Josep d'Alpens som stod på prekestolen, på ham for spøk som om han skulle være Fanden selv, pappa forteller oss det hele tiden. Skal vi leke eller ikke? Skulle tro at fregatten deres er den eneste i hele verden. Å, så sta du er! Javel, så elle meller vi, men den som må stå, får ikke lov til å protestere. Elle, melle, deg fortelle, skipet går, ut i år. Det ble deg igjen, Teresa. La oss spre oss. Halter du, Bareu? Vent da, Bareu halter. Skal vi gi ham fordeler, eller skal han stå? Javel, så kan han hjelpe til med å stå. Ikke klag, Tereseta, du blir jo ikke alene. Da begynner vi. Snu deg, da! Det blir nesten umulig for oss å nærme oss prestegården hvis Bareu